

Գարակէօզեանք՝ իբր յաջորդ Աճէմ օլլուլի՝ իրենց մի՛շտ նոր և ճաշակաւոր կաղապարներով, զեղեցիկ տեսակներով, կտաւի ու ֆինիլի ընտրութեամբ մեծ համբաւ և մեծ գնացք (սպառում ըսուածը) ունեցան 1855էն 1870 թէ՛ Փոքր Ասիայի թէ՛ պարսիկ հրապարակներու մէջ, իսկ Մանուկեանք՝ յարմարելով մանաւանդ Բումէլլիի դիւրաշահ (քեարը քատիմ) տեսակներու հրապարակէն՝ գործած են միապէս թէ՛ Անատոլուլի թէ՛ մանաւանդ Բումէլլիի հրապարակներուն վրայ, երբեմն եղբարց ընկերակցութեամբ մտնելով նաև սեղանաւորական գործառնութեանց ալ մէջ:

Ասոնց առընթեր՝ ինքնաձեռնարկ ժրութեամբ համեստ վիճակէ յառաջացած էր նաև Գէորգ Մուրատեան (հայր՝ Միհրանի և եղբարց Մուրատեան և աներ՝ Յովհաննէս Թավշանձեանի), ընիկ Կ. Պոլսեցի, որ մինչև վերջ անաղարտ և պատուաւոր գործունէութեամբ տեւեց՝ գործելով գլխաւորապէս պատմայի վրայ շուկան Աստարճի խանի մէջ: Ասոնց կցորդ կուգային նաև օսանի Վիչէն Գրիգոր (եղբայրը Տօքթ. Սերվիչէնի) Եալաըզ խանի մէջ, Քացախ Առաքել մեծափորիկ մարդուկ մը, Ալիքսան Մասեհեան՝ որ կցիր խնայողութեամբ տեւելով մինչև 1882՝ ձգեց մեծկակ հարստութիւն իր աջ ու ձախ ժառանգորդներուն:

Յովհաննէս Կիւմշեան սեղանաւոր կեսարացին ալ, որ տո՛մային բարեգործութեանց և մանաւանդ Սովելոց Յանձնաժողովին մէջ ունեցած է կարեւոր մասնակցութիւններ, նախ մանիֆարսուրանիութեամբ սկսած է գործել Կ. Պոլիսի մէջ, ու հետզհետէ հարստացած սեղանաւորական գործունէութեամբ ի Ղալաբիա Մէհմէտ Ալի փաշայ խան՝ յետ մահուն կտակեց մեծկակ գումար մը բարեգործութեանց համար, կարի՛ հաշուելչուեալ ու